

BÖYLE BİR DOSTUNUZ OLDU MU?

Daima düşünceliydi.

Susması konuşmasından uzun sürerdi.

Lüzumsuz yere konuşmaz; konuştuğunda ne fazla, ne eksik söz kullanırdı.

Dünya işleri için kızmazdı.

Kendi şahsı için asla öfkelenmez ve öç almazdı.

Kötü söz söylemezdi.

Affediciliği tabii idi. İntikam almazdı.

Düşmanlarını sadece affetmekle kalmaz, onlara şeref ve değer de verirdi.

Kendisini üç şeyden alıkoymuştu: Kimseyle çekişmezdi,

Çok konuşmazdı, boş şeylerle uğraşmazdı.

Umanı umutsuzluğa düşürmezdi.

Hoşlanmadığı birşey hakkında susardı.

Hiç kimseyi ne yüzüne karşı, ne de arkasından kınar ve ayıplardı.

Kimşenin kusurunu araştırmazdı.

Kimseye hakkında hayırlı olmayan sözü söylemezdi.

Yanında en son konuşanı ilk önce konuşan gibi dikkatle dinlerdi.

Gerçeğe aykırı övgüyü kabul etmezdi.

Her zaman ağırbaşlıydı.

Konuşurken çevresindekileri adeta kuşatırdı.

Kelimeleri parıldayan inci dizileri gibi tatlı ve berraktı.

Yürürken beraberindekilerin gerisinde yürürdü; Ayaklarını yerden canlıca kaldırır, iki yanına salınmaz, adımlarını geniş atar, yüksek bir yerden iner gibi öne doğru eğilir, vakar ve sükunetle rahatça yürürdü. Kapısına yardım için gelen kimseyi geri çevirmezdi.

Bir gün kendisinden yaşça küçük bir dostunun omuzlarından tutarak şöyle demişti: "Sen dünyada garip bir kimse, yahut bir yolcu gibi ol!"

Her zaman hüznü ve mütebessim bir haletle dururdu.

Adet üzere sarfedilen hiçbir kötü sözü ağızına almamıştı.

Sıkıntılı hallerinde kabalaşmaz, bağırılmazdı.

Fakirlerle birlikte yerd; öyle ki onlardan ayırt edilemezdi.

Sade kıyafetler giyer, gösterişten hoşlanmazdı.

Konuşurken yüzünü başka tarafa çevirmez, bulunduğu mecliste ayrıcalıklı bir yere oturmazdı.

Sabahları evinden çıkarırken şöyle söylerdi. "İlahî, doğru yoldan sapmaktan ve saptırılmaktan, kanmaktan ve kandırılmaktan, haksızlık etmekten ve haksızlığa uğramaktan, saygısızlık etmekten ve saygısızlık edilmekten sana sığınırım."

Sıradan değildi; ama sıradan insanlar gibi yaşardı.

O, HZ. PEYGAMBER'di. (AL-EYHİSSALÂTU VESSELÂM).